

Zoraki Neşe

– E.Kirişçi · 26 Eylül 2018

Minare gölgesi apartman üzerine düşmüştü. Orta katın balkon kapısında tül uçuşuyordu. İki kadın balkona çıktı. Arkadaki bir sürahi limonatayla bardakları sehpaye bıraktı. Öndeki, sandalyeye oturup dirseğini korkuluğa, çenesini avuç içine yasladı. “Ah Şükriye ah. İçim fena daralıyor.” Şükriye ayakta bardakları dolduruyordu. “Açıl da rahatla Melek!” Oturup bardağı uzattı. Melek bardağı alıp bacağına üzerine koydu. “Evde herkesin elinde telefon kendi dünyalarına çekiliyorlar.” Pantolon cebinden telefonu çıkarıp ekranı Şükriye’ye döndürdü. Ekranda Melek önde arkasında ailesi selfi pozunu vardı. “Zoraki gülümsemişiz. Ne yapacağız! Şaştım kaldım.” Şükriye limonatasını içecekken vazgeçti. “Melekciğim sadece senin ev mi böyle sanıyorsun bizi...” derken minarenin hoparlöründen ezan sesi duyuldu. Kadınlar ezanı dinlerken sokaktan köpek uluması yükseldi. Melek kızdı. Aşağıya doğru “Hoş hoş! Uluma kesildi. Ezan bitince Melek limonatasından bir yudum aldı. Yüzü buruştu. “Tadı ekşi.” Şükriye şaşırı. Bardağından tattı. “Şeker koymuşum ama karıştırmamışım.” Melek sevinçle “Buldummm!”

Melek salata kâsesini sofranın ortasına yerleştirip geri çekildi. Alıcı gözüyle baktı. “Tamamdır!” Kapıya doğru seslendi. “Sofra hazırrr!” Önde çocuklar arkada eşi tam içeri girerlerken yollarını kesti. “Hop, hop! Önce akşam yürüyüşü, sonra yemek.” Suratlar asıldı. Başlar eğildi. Çaresizlik içinde mutfaktan çıkıldı.

Melek arkada kalan eşinin koluna girmiş birlikte yürüyorlardı. Çocuklar yokuş başında dikilmişlerdi. Kız sinirli sinirli “Sevgili misiniz nesiniz. Fıs fıs fıs. Konuşmayın da yürüyün.” Melek öne fırladı. Eşinin adım atacak hali yoktu. Kolundan sürükleye sürükleye çocukların yanına getirdi. Yokuş aşağı inerlerken Melek takipçilerinin olduğunu fark etti. Arkasına baktığında peşlerinden gelen azman bir köpek göz göze geldi. “Yavaş yavaş hızlananın!” Başlar sürekli bir öne bir arkaya bakıyor adımlar birbirine dolanıyordu. Köpek havlayıp koşturunca adam önde çığlık çığılğa apartmana doğru tabanları yağladılar. Orta katın balkon ışığı yandı. Şükriye balkona çıktı. Yüzünde dehşet “Melek kızzz!” içeri girdi. Melekle ailesi apartmana kapağı zor attılar. Beller bükülmüş, eller dizlerde, derin derin nefesler alınıp veriliyordu. Şükriye hızla merdivenlerden indi. Melek öne geçmiş elinde telefon selfi yapıyor, çocuklarla eşi kıp kırmızı yanaklarıyla neşeyle gülümsüyorlardı. Şükriye şaştı kaldı. “Valla âlem kadınsın!” Melek ‘gel gel’ anlamında el işaretleriyle yanlarına çağırıyordu.